

læggelse, men alt sammen ud fra de samme Budgetteringsregler, som var anvendte fra Begyndelsen af, og som jeg anvender i Dag, nemlig at man kun fra Fortidens Erfaringer slutter til Fremtidens Resultater og ikke lægger noget til som et Beløb, der paa Grund af formentlig gode Tider skal indvindes ud over, hvad der er indvundet i Fortiden. Det er nøjagtigt den samme Betragtning, jeg anvender i Aar som i Fjor, og i Fjor godkendte det ærede Medlem den Betragtning, godkendte, at naar det virkelige kunde konstateres, at der i det forløbne Aar var gaaet saa meget mere ind i Told, i Formue- og Indkomstskatten, i Ejendomsskyld og gennem Statsbanerne, var det ogsaa berettiget at regne ud fra de Erfaringer. Det er ganske det samme, jeg gør i Aar. Jeg siger ikke, at jeg tror, at Tiderne bliver saa meget mere glimrende i 1913—14 end i 1912—13, men naar jeg budgetterer ud fra de samme Grundsatninger, som jeg altid har budgetteret fra, og som har vundet Hævd i vort Finansliv, f. Eks. budgetterer Toldindtægterne ud fra Erfaringerne fra de sidste 12 Maaneder, kommer jeg, naar jeg nu tager de sidste 12 Maaneder, til et Resultat, der er ca. 2,400,000 Kr. bedre, end da jeg budgetterede i Fjor. Ganske paa samme Maade bar jeg mig ad i Fjor; der er ingen som helst Forskel.

Jeg skal saa vende mig til det ærede 4de kongevalgte Medlem (Estrup), der holdt en meget kraftig Tale; den var dog efter min Mening ikke saa vel underbygget, som den var kraftig. Det ærede Medlem bebrødede os, at det i Trontalen var udtalt, at nu var der tilvejebragt Balance mellem Statens Indtægter og Udgifter. Det ærede Medlem har jo i sine Udtalelser ikke med et Ord afkræftet, at dette er Tilfældet, og det har heller intet andet æret Medlem gjort, al den Stund det er umuligt, thi jeg har med klare og bestemte Tal godtgjort, at den tilsyneladende Underbalance paa ca. $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. er der ikke i Virkeligheden, fordi man efter de sædvanlige fulgte Budgetteringsregler og for Indkomst- og Formueskattens Vedkommende ud fra selve Ligningsgrundlaget kan godtgøre, at Indtægterne vil gaa ind med et saa meget større Beløb. Altsaa, Balancen er der — og det skal Fremtiden, og heldigvis en nær Fremtid, faa Lov til at vise — Balance netop i den Forstand, jeg altid har ment det, nemlig Overskud og et ikke ringe Overskud i de gode Tider. Saa sagde det ærede kongevalgte Medlem, at han kaldte det ikke Balance, saa længe

en Del af Udgifterne skulde dækkes ved Laan. Den Slags Balance kender man imidlertid i alle Landes Statshusholdning, den Slags Balance har det ærede Medlem ogsaa kendt, den Gang han var Finansminister. Det er ikke noget nyt, det er noget, der er anerkendt i alle Landes Finanspraksis, at Udgifter til Nyanlæg af produktiv Art — og dér havde det ærede kongevalgte Medlem (Bojsen) ganske Ret i sin Paavisning af, at man maa se ganske anderledes paa saadanne Nyanlæg, der er indtægtgivende, produktive end paa andre Udgifter — anser man det i alle Lande for tilladeligt at tilvejebringe ved Statslaan, naar man, vel at mærke, holder Statslaanene indenfor saadanne Grænser, at der er rimelig Udsigt til, at Udbyttet af de nye indtægtgivende Statsaktiver, man anskaffer det paagældende Aar, i det mindste kan opveje den forøgede Renteudgift, som følger af Laanet, og det har jeg holdt mig nøje til baade i Fjor og i Aar. Dertil er der aldeles intet at sige, og navnlig ikke, naar man som jeg tager et saa lille Laanebeløb i Forhold til den samlede Udgift til Nyanlæg, som 3 Mill. Kr. er, thi derved holder jeg mig endogsaa indenfor det Beløb, der, naar Afdragene paa det sidste store Statslaan begynder, bliver det samlede Afdragsbeløb paa vor Statsgæld. Det bliver godt $3\frac{1}{4}$ Mill. Kr., og naar vi aarlig afdrager godt $3\frac{1}{4}$ Mill. Kr. paa vor Statsgæld og optager 3 Mill. Kr. nyt Laan, saa vil det ses, at vi Aar for Aar forbedrer vor Balance. Det er et meget gunstigere Forhold end det, der er til Stede i Lande som Sverige, Norge og Preussen, og der er nu skabt et saa godt og solidt Grundlag for Balancen i vor Statshusholdning, at vi kan tillade os at gøre det. Men at rette Angreb derpaa, det er efter min Mening fuldkommen uberettiget. Det ærede Medlem misbilligede, at der i Trontalen stod en Udtalelse om, at Regeringen vilde medvirke til en videre Udvikling af Lovgivningen til Fremme af sociale, kulturelle og økonomiske Formaal, og at vi mente, at den opnaaede Balance muliggjorde dette. Efter min Overbevisning vilde en Balance ikke være meget værd, hvis den ikke muliggjorde dette. Hvis vi mødte frem med en Balance, som kun var Balance, saafremt vi ganske stoppede op for Merudgifter til sociale Formaal, til Oplysning og Undervisning og til Fremme af det økonomiske Liv Landet over, ja, saa vilde det ærede Medlem med Rette kunne sige til os: Det er ikke nogen virkelig